

Buggesen
Efter Fred. Brun, fød. Münster,
fordansket ved C. J. Boye.
Tit. H. K. H. Prinds Christian af D.

Han er ei meer, den høie Danmarks Sanger!
Ei Gønevingen meer han folder ud;
Ei meer i al sin Staaløglands den pranges
Paa Sagens Høiflugt med vor Sandhed Gud.

#

Det glæder ei meer, det omme Digterhierte!
Held det! hver Livets Krenkelse er glemt!
Ei Lyrens Skiemt bortspøyer meer vor Smerte,
Ei meer for Tankens Aavør er den stemt.

#

Den rige Marpes fulde Tone tier!
O Fyrfte! Du vil sørge tungt med mig!
Dens dybe, underfulde Harmonier
Forstod Din Sandhed, og de berøved' Dig!

#

Høit bruste de, som Havets stegne Vande,
 Der rulle fiernt, begrændt af ingen Kyst;
 Snart trilled' de med Nyn mod Blomsterstrande,
 Med Fryd for Tanken, og til Hjertets Lyst.

#

I hver hans Skiebnes Vexling huld den samme
 Du var hans Rummers fyrstelige Ven,
 Naar Modgangs Sky steg med sin Tordenflamme,
 Hans Lyst, naar Himlen blaandede igjen.

#

Paa denne øde, blomstermøgne Stede,
 Hvor tørstigt Sommerfand drak Tankens Elv,
 Fremmsprang engang et Vold af hellig Glæde,
 Med Draabens Perle, reen som Himlen selv.

#

Da blomstred' os her et Ungdoms Eden
 I saligt Vensteds rene Himmellyst —
 Ak! ene. ene staaer jey nu paa Steden,
 Nu trøstet kun Erindringen mit Brøyst.

Soo sødt i Fred paa unge Engles Vinger,
Soo vugget blidt, Du, min Immanuel!
Paa Myrtekrone, Rosers Klyn omringer,
Vaagn op! men ei ved Glemfjels dunkle Væld.

Næi! hvor fra Thronen Sandheds Elv udflyder,
Som Æther, klar, i Ly af Palmers Sag,
Uftillet Først sin Livsdrick Kilden byder,
Af Lyset dobbelt fyldt ved hvert et Drag.

Med bange Opsker langtes han saa faare
At hvile, Danmark! i Dit Moder skiod!
Hans Gie brast med denne Veemodstaare,
Og ak! et fremmed Land ham Gravsted bød.

Saa lange Ushylds fromme Tuarer trille
Ved Duft af Barndomsmindets Rosenflor,
Skal Hjertets bedste Sang: "Da jeg var lille,"
Gienlyde sødt saavidt, som Bøgens groer.

Saa lange Danner sproget livligt tones
I Mindeqvad og Zephyrvinget Skiemt,
Og "Hellig, Hellig" naaer mod Herrens Throner,
Han aldrig bliver i Danmarks Hiorter glemt.

Saa vandrer da til Staden, hvor han døde,
Kønt Laurbærløv og bryd Cypressens Green.
Ham følge Klager! Sorg gaae ham imøde,
Naar hiem i bringe Skialdens hellige Beer.

Gaaer, Jomfruer! gaaer ham med Chor imøde!
Til Eders Tris saa tidt hans Skarpe Klang,
Lofsynger kuddt hans Navn med Toner søde!
Ham vied' Uskyld's Gratie til Sang.

Hvil saa i Gravens Fred, Du høie Digter!
Vor Taare falder paa Dit hellige Stov.
Et noget Tordars Flor Din Gravhøi forigter
Ei Digtergudens evigunge Lov.

Skrevet paa Lüneborger Stede ved den første Efterretning
om Digterens Død i Hamborg.